

dama; ka parrast omma surma weel nem-
mad siis saaksid head ja õnnistust keikile
neile saatma, kelle hinged Jummal nende
holeks annud. Umme olled puhkamaš, ar-
mas, wagga iſa! agga ei sa minna need
pühhad õnsad tunnikesed ilmaške ärraun-
nuštama, mil Jēſanda meie Jummal ja
Õnništeggia eē, ſinnoga ſeiſime ja ſinna
palweš meiega Temma pole õhkaſid, ja
kirja ſanna meile luggesid ja kiitſid. Pühha
rdõm siis paistiš iggakord ſo ſilmist, ja iſa-
lik armastuš olli ſinnuſt nähha, ning ſe tõš-
ſine ja kindel nou, meid diete juhhatada
ja tele meid ſata. Jummal au-järje eē
weel tahhan ſind tännada, mo armas, kal-
liš iſake, et ſa mind jo lapſeſt ſadik olled
õppetanud, omma Lojat, omma Peaſtiat,
omma Õnništeggiat tundma, uſkuš Tedda
armastama, ja keik omma murret Temma
peäle weretama. Jah tõeſte, mo armad,
ſelleſinnatſe lehhekeſe luggejad, Jēſanda

peäle lootma, ſedda minna küll ollen keigeen-
namiſte neil koddõſel luggemiſe tunnil
õppinud. Seſt mo armsa wannemattele juh-
tuſid mitmed õnnetuſed, ja mitmed willet-
tuſed piddid nemmad ärrakandma. Ja
ollid murre ja herduſe kibbedad pāwad kā,
iſa siis wdttiš luggemiſe tunnil, iſe palwe
ſanna, iſeārraliſe laulo ſalmi, ja ſekordse
murre ehk waewaga diete ühteſündſawa
Püibli ſannaga ennast ülleſtoetada ja kan-
natuſe jouole jātko püda. Ja ka ſinna,
mo üpriš wagga kalliš, armas emmake, ja
kelle armastuš ja helduš ſaab allati mo
meleš ſeiſma, — eſk ka ſinno ſüdda ei ſaand
uſſo julguſt kätte, ja lotuſt. Keigewāggewama
peäle, keš ſe armastuš ja helduš iſe —
kui ſa Temma kalli tootuſe ſannad kuulſid
ja ſo pallumiſſed ſüddant ſo ſeeš, taewa
pole tõſiſid! Õnsad ollete, ſeſt ep olnud
teie lotuš mitte tühhine. Riſiſikuſeš hüüd-
ſite Jēſandat appi, ſeparrast on Temma